

1980

10

DADZIS

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1937. GADA
DIVAS REIZES
MENESĪ

© LKP CK izdevniecība,
«Dadzis», 1980.

Nr

Skenējis Jānis Vilmiņš
scavenger@inbox.lv
Rīga - 2010

E. OZOLINS

MĪĻO «DADZĪT»!

1979. gada 23. novembrī nodevu Dobeles sadzīves pakalpojumu kombinātā ķīmiskā tīrīšanā 36. izmēra skolas formas žaketi, kvits numurs 419281. Žaketi tirija Jelgavā.

Pēc žaketes četru mēnešu laikā braucu septiņas reizes, bet kā nav, tā nav! Šā gada martā vidū man paziņoja, ka žakete Jelgavā pazudusi un man jāraksta iesniegums par žaketes vērtības saņemšanu naudā. Uzrakstīju. Braucu uz Dobeli vēl divas reizes pie tehnologiem un grāmatvežiem. Nauda drīz būšot, lai braucot vēl! Taču 2. aprīlī atkal bija jaunumi — Jelgava naudu nedodot, meklējot žaketi!

Jelgaunieki meklēja manu žaketi vairāk nekā četrus mēnešus, bet neatrada.

Mīļo «Dadzī!»! Esi tik labs un iesaki dobelniekiem, lai viņi turpmāk vairs nesūta tīrīt žaketes uz Jelgavu!

V. KALNIETIS,
Dobeles raj. Apguldē

Pa nepublicēto materiālu pēdām

Pagājušā gada nogalē «Dadzis» saņēma vēstuli no Rīgas, Kapseļu ielas 2. Šīs mājas iedzīvotāji sūdzējās par cauro jumtu, ko 90. dzīvokļu ekspluatācijas rajona darbinieki nekādi nevarot salabot.

«Dadzis» zainteresējās, ko par to domā Ļeņina rajona izpilddarīnātā. Un saņēma divas vēstules. Abas parakstījis izpilddarīnātā priekšsēdētāja vietnieks A. Sazonovs, abas datētas ar 1979. gada 29. decembri. Starpība tikai tā, ka viena no tām (Nr. 17/30-1589) adresēta «Dadzī», bet otra (Nr. 1217/17) — Kapseļu ielas 2. mājas iedzīvotājiem.

Lasot «Dadzī» atsūtīto vēstuli, tā vien gribas priecāties par izdarīgo 90. dzīvokļu ekspluatācijas rajonu. Izrādās, ka jumts salabots jau pagājušā gada jūnijā, bet augustā veikta tā profilaktiskā apskate. Pie dūmvada gan esot saskatāms nenozīmīgs plankums, bet sakarā ar nelabvēlīgu laika apstākļiem jumtu tajā vietā varēšot salabot tikai 1980. gada 2. ceturksnī.

Mājas iedzīvotājiem adresētā vēstule nav tik iepriecinoša. Tajā par paveikto remontu nekas nav minēts, laikam tāpēc, ka iedzīvotāji labāk zina, kas mājā ir un kas nav remontēts. Jumts tikšot izlabots pie skurstēņa, taču ūdens, kā to pierāda 3. dzīvokļa sienu fotogrāfija, ieplūst pavisam citā vietā.

Rezultātā «Dadzis» saņēma vēl vienu sūdzību. Tā vien liekas, ka sūdzību plūdus izdosies apturēt vienīgi tad, kad Ļeņina rajona izpilddarīnātā apturēs ūdens plūdus sūdzētāja dzīvoklī.

MUMS RAKSTA

Pēdējā laikā aizvien lielākā skaitā saņemam lasītāju atsauksmes par Popova radio-rūpnīcas ražojumiem. Turklāt, ne visai jūsmīgas atsauksmes. Lūk, piemēram, ko raksta O. Paegle no Stučkas:

«Jau sen mani brīdināja, ka rūpnīca ražo brāķi ar kvalitātes zīmi. Es tomēr biju tik naivs, ka š. g. 9. janvārī nopirku radiolu «Melodija-103-stereo». Jau otrajā dienā izdega viens tumbleris, pēc pāris dienām otrs. Pēc tam vairs nedarbojās galviņas pacelšanas automātiskā ietaise. Ieslēdzot atskaņotāju, strāva sit pa pirkstiem, bet skaļrupi ļoti nepatīkami gaudo.

Dārgo «Dadzī», ziņo attiecīgām iestādēm, lai taču popovieši reiz izbeidz ražot brāķi un nebojā cilvēkiem nervus!»

Pilnīgi pievienojos biedra Paegles domām par pircēju nerviem. Taču vislielāko apbrīnu un bijību izraisa Popova rūpnīcas atbildīgo vīru dzelzs nervi, jo pircēju nemitīgās sūdzības un žēlošanās līdz šim nav spējušas viņus uztraukt.

«DADZIS»

CIEN. «DADZĪ»!

Pēc spraiņas darba nedēļas kopā ar draugu 29. marta sestdienas pēcpusdienu nolēmām vēltit nelielai pastaigai pa Rīgas Kultūras un atpūtas parku. Laiks bija jauks. Spīdēja saulīte. Pie ieejas galvenajā alejā (kreisajā pusē) ieraudzījām garu novietni, kurai viens lodziņš bija atvērts. Pie tā drūzmējās ļaužu bariņš. Mazliet tālāk stāvēja sievietes un bērni ar pudelēm, uz kuru etiķetēm bija rakstīts «Jūrmalas alus», kas kopā ar trauku maksā 43 kapeikas. Limonādes novietnē nebija. Ko darisi, nopirkām

«DADŽA» KONSULTĀCIJA

JAUTĀJUMS. Kāpēc Livānu zonālās slimnīcas šoferi nepriecājās, atveduši no Lauksaimniecības ražošanas tehniskās nodrošināšanas valsts komitejas Bēnes specializētās darbnīcas savas mašīnas ātrumkārbu?

V. ZERĀNS,
Livānos

ATBILDE. Vai tad Bēnes remonta darbnīcas meistari, piemēram, priecātos, ja viņus no Livānu slimnīcas atvestu mājās neizārstētus?

JAUTĀJUMS. Kāpēc par Skaistkalnes putnu fabrikas ābeļdārzu runā, ka tas esot uz zaka?

B. JĒCIS,
Skaistkalnē

ATBILDE. Varbūt tāpēc, ka dārzā netraucēti saimnieko zaķi.

JAUTĀJUMS. Kur pircējus apkalpo pēc cikliskās metodes un kāds no tās labums?

V. CIRSLIS, Rīgā

ATBILDE. Rīgas Centrālā universālveikala konditorejas nodaļā. Ciklam, kad tortes kārbas izsniedz pārsietas ar auklu, seko cikls, kad pircēji tās saņem nepārsietas. Labums ir neapšaubāms: nesot nepārsietās tortes, cilvēks apgūst žongliera iemaņas.

DR. SINEPE

Ar cienu Tavs pastāvīgais abonents
P. GARANCS,
Rīgā

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

«UZ PUSI MAZĀK...»

cūku nekā atskaitēs izrādījās Stučkas rajona kolhozā «Komjaunietis». Par to «Dadzis» rakstīja 5. numurā un drīz vien saņēma rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieka I. Sekača paskaidrojumu. Biedrs Sekācis raksta, ka kolhoza priekšsēdētājs A. Freimanis un cūkkopības brigādere Gorbunova tagad no ieņemamā amata atbrīvoti, galvenajai grāmatveidei Briņķei, galvenajai ekonomistei Slišanai un galvenajam zootehnikam izteikts stingrais rājiens. Partijas organizācijas sekretārs Dubers saņemis partijas sodu.

6. numurā «Dadzis» sniedza kvalitatīvu konsultāciju bilžu rāmju jautājumos. Ražošanas apvienības «Rīgas ekspresis» direktors J. Sem-

jonovs konsultāciju papildina, paziņojot, ka tagad Rīgas stiklinieku darbnīcās Kr. Barona ielā 38 un P. Stučkas ielā 20 dabūjami četri rāmju veidi.

«KAS VAINĪGSI»

To centās noskaidrot «Dadzis» 6. numurā, rakstot par rūpnīcas «Aldaris» bezalkoholisko dzērienu kvalitāti. Pēc šīs publikācijas mums atraksīja pārtikas rūpniecības ministra vietnieks b. l. Lipsnī. No viņa vēstules uzzinājām, ka izdota ministrijas pavēle, ar kuru vainīgie disciplināri sodīti.

Valsts standartu komisijas, kā arī Tirdzniecības — preču kvalitātes noteikšanas valsts inspekcijas pēdējā laikā pārbaudes parādījušas, ka pašlaik «Aldara» bezalkoholisko dzērienu kvalitāte atbilst standarta prasībām.

STARP CITU

Kā gan sevi lai pāraudzina, ja audzināmais splauj vīrsu visām tavām pamācībām.

Cik viegli sacīt cilvēkam patiesību acīs, ja šī patiesība viņam ir tīkama.

Viegla dzīve tīkotājiem bieži vien tā ir nolemta smaga.

Darījumus ar sirdsapziņu notariāts neapstiprina.

Visgrūtāk aizstāvēt autora pozīciju tad, kad tās vispār nav.

— Man arī galvu neglauda, — nopūtās nagla.

Dzīve ir teātris, kur katrs pats sev režisors.

C. MELAMEDS

KLEKŠĪŠI

«Kad Llena ir izmisuma augstākajā stadijā, viņu izglābj gaļas griezāmais nazis.»

«Rakstnieks savā dzejā nicina tos cilvēkus, kuri ir nekrietni pret tiem pārējiem cilvēkiem, kas ir zemākas kārtas nekā šie nekrietnie cilvēki.»

«Vecais Stenders saraksta latviešu alfabētu, kas vairāk domāts mācītājiem, lai iemācītu nabadzīgajiem paklausīt kungus.»

«Lai atraītnes dēls varētu apmeklēt skolu, viņa māte liek kapeiku pie kapeikas un vēl papildus kaut kur strādā.»

«Dabīgu zirgu uzdevumus tagad laukos pilda dzelzs zirgi — traktori.»

No skolēnu sacerējumiem izrakstījis
A. BARISJANS

L. MELGAILIS

— TIK DAUDZ LABU NODOMU. KĀ TEV LIEKAS, KURP ŠIS CEĻŠ VED!

T. SERGIJENKO

RIPOJOŠI RUBĻI

Ceļo ne tikai gājputni. Šāda tieksme piemīt arī naudai. Rubļi no Kolhozu un padomju saimniecību kasēm dažkārt uzsāk diezgan līkloču ceļus. Pats par sevi tas nebūtu nekas peļams, ja šādi ceļojumi notiktu likuma ierādītajā gultnē. Bet, ja tas tā nav, rodas diezgan neparastas situācijas.

Nesen uz ielas miliča svilpes trilleris apturēja satiksmes noņēmumu pārkāpēju.

— Likuma vārdā! — kārtības sargs vainīgajam pasniedza talonu par soda naudas saņemšanu.

— Aiziet mans kortelītis uz neatgriešanās... — Nostrāpētais ar skābu gīmi vilkās tālāk. Te pēkšņi viņam gluži svešs cilvēks uzmundroši uzsita uz pleca:

— Joz, draugs, uz Madonas rajonu! Varbūt dabūsi atpakaļ savus rubļus. Tikai paņem līdzi talonu un iesniedz Kirova padomju saimniecībā!

Šajā gadījumā feļetonista izdoma apsteidz dzīves īstentību. Kirova padomju saimniecība nevienam nav apmaksājusi sodus par braukšanu bez biļetes vai, teiksim, par mēģinājumu dziedāt līdzīgas operas māksliniekiem izrādes laikā. Un tomēr daži soļi šajā virzienā ir sperti. Rajona finansu nodaļa 1978. gadā šo saimniecību sodīja par nevītību mežu apsaimniekošanā. No Kirova sovhoza līdzekļiem spārnos pacēlās 5481 rublis, tai skaitā 3432 rubļi aizlidoja par koksnes nesaimniecisku izmantošanu. Uz šī fona koku ciršana bez biļetes iznāca tikpat kā par velti — bija jāmaksā kaut kādi nieka 990 rubļi.

— To tā neatstāsim! — saimniecības vadītāji bargi vicināja pa gaisu aktus. — Lai vainīgais atdara maku!

Un vainīgais maku atdarīja. No sovhoza inženiera mežkopja iekasēja 50 rubļus. Varētu teikt, kas bijis, tas bijis. Galvenais — panākt, lai pēc šīs mācības būtu izdarīti pareizi secinājumi. Diemžēl gadu vēlāk tā pati finansu iestāde atkal sodīja to pašu saimniecību. Šoreiz ar 4481,80 rubļiem, no kuriem lauvas tiesu sastādīja sods par koksnes neizvešanu — 1493,80 rubļi.

— Galu galā valsts kase vien ir, — lasītājs var sacīt. — Nebūž jau cilvēki naudu savā kabatā...

Taču gadās, ka veikli darboņi iebāž vienu otru rublīti arī savā makā.

Kā zināms, 1978. gads bija ciets rieksis mūsu laukiem. Saimniecības meklēja iespējas, kā uzturēt un saglabāt ganāmpulkus. Tā rīkojās arī Balvu rajona Šķilbēnu sovhoza direktors Pužulis. Nokļuvis Pitalovas rajonā, viņš iepazinās ar izdarīgu vīru Mgojanu. Tālākais risinājās kā pasākā.

— Ciešat no dabas stihijas? Šausmīgi! Vajadzīga palīdzība? Jūsu padevētais kalps klausās! Tikai atcerēsieties, ko māca Austrumu gudrība: par velti mans loks nešauj...

Kur nu par velti! Direktors nekavējoties ķērās pie saimniecības kases. Grāmatveži un citi kantora darbinieki acis vien iepleta, kad Mgojanam pa telegrāfu aizklaudzina 500 rubļus. Tiem sekoja 250 rubļi skaidrā naudā un noslēpumaini ciemkukuļi par 1387,50 rubļiem, kurus viņam personīgi aizveda galvenais agronoms Tabuns. Vēl citā reizē Mgojans saņēma pāris simtu rubļu. Pēc pašreizējiem datiem, viņa loms ir bijis 2700,05 rubļi. Par ko? — jūs jautāsi. Par «pakalpojumiem». Kādiem? Nav izdibināms. Miglā tīti palikuši visi Mgojana mistiskie pakalpojumi.

«Šķilbēnu» toreizējā direktora saimniecisko tvērienu raksturo arī šāds gadījums. Rudenī ābeles liecās no augļu svara. Viens ābols uzkrita uz direktora galvas.

— Man nupat radās doma aizvest ābolus un pārdo, — direktors paziņoja. — Tāpat savs rublis ienāks...

Uz Bauskas rajona kolhozu «Uzvara» ceļā devās mašīna ar āboliem. It kā esot bijis 1500, it kā 1008 kilogrami. Nekādus dokumentus neviens neizrakstīja. Produkciju pārdeva kolhozam «Uzvara», kur noorganizēta augļu pārstrādāšana. Cik īsti pārdots un cik par to ieņemts, nav zināms. Revidentiem atlika divi ceļi. Viens — ticēt Pužula paskaidrojumam, ka ieņemti 430 rubļi, otrs — zīlēt kafijas bie-

zumos. Revidenti izvēlējās pirmo ceļu. Jo vairāk tāpēc, ka Pužulis pašreiz kolhozā «Uzvara» strādā atbildīgā saimnieciskā darbā. Lai būtu kā būdams, neapstrīdami ir konstatēti, ka «Šķilbēnu» kasē nav iemaksāti vismaz 285 rubļi.

Cits gadījums. Pēc fiktīva darba uzdevuma no patukšotās «Šķilbēnu» kases aizripojuši 39,48 rubļi. Tiem vēl jāpieskaita 71 rublis no materiālās stimulēšanas fonda. Pārdabiskākais ir tas, ka naudu saņēmis cilvēks, kas tajā laikā vairs nebija starp dzīvajiem...

Revidenti pajautāja Pužulim, kā lai izskaidro tik dīvainu fakti.

— Nezinu, — bijušais direktors atbildēja. — Brigadiere aprēķināja.

Tad revidenti jautāja brigadierai Maksimovai, ko viņa par šo lietu domā.

— Kas tur ko domāt, — brigadiere atbildēja. — Darbu padarīja direktora sieva...

Ar to arī paskaidrojumi beidzās, un loks noslēdzās.

Materiāli par rubļu ripošanu parasti nonāk izmeklēšanas iestādēs. Bez ievērtības nepalika arī «Šķilbēni». Ar šo lietu nodarbojusies ne viena vien iestāde. Laikā no pagājušā gada jūnija līdz šā gada pavasarim materiāli no vienas izmeklēšanas iestādes uz otru pārceļojuši piecas reizes. Turklāt šis nav vienīgais gadījums. Savā laikā revidenti atklāja nekārtības arī Madonas rajona padomju saimniecībā «Viesiena», kur, starp citu, bija izgaisusi 31 gumijas riepa par 1135,84 rubļiem.

Lietas izmeklēšanu uzsāka Madonas rajona iekšlietu daļa. Turpināja citas iestādes. Beigu beigās sakarā ar amnestiju kriminālizmeklēšanu izbeidza. Bet, ak vai, neviens neatcerējās, ka jāierosina civilprastība par zaudējumu piedziņu...

Un tāpēc rubļi ripo. Diemžēl tie ne vienmēr atrod ceļu, kas vestu atpakaļ uz kasi. Uz to kasi, no kuras tie aizceļojuši.

M. OŠTIS

VECMĀMIŅAS SAKĀMVĀRDI

Mana vecmāmiņa, blakus minot, aizrautīga klasiku cienītāja, mēdza sacīt: «Pieticība ir cilvēces dārgākā rota.»

legaumēji: nevis skaistākā, nevis jaukā, bet tieši dārgākā!

Mūsdienās šo zelta atziņu cilvēki vairs pienācīgi nenovērtē. Pieticības jēdziens kļuvis svešs. Cilvēks ieiet veikālā un pieprasa to vislabāko. Kā zināms, parasti par vislabāko uzskata to, kas jauns. Savukārt jauns parasti ir tas, kas modē. Varbūt arī otrādi — bet nepiesliesimies sīkumiem. Galvenais un būtiskais ir apstāklis, ka cilvēks veikālā grib dabūt jaunu un modernu preci, turklāt visaugstākās kvalitātes.

Be, kā jau minēju, mēs diemžēl esam piemirsuši cēlo pieticības tikumu. Vecmāmiņai bija vēl viens iemīļots teiciens, arī laikam nācis no klasikiem: «Nedrīkst gribēt visus labumus uzreiz!» Tas nozīmē — ja vēlies jaunu un modernu mantu, kvalitāte jāpiecieš!

— Vai nu tā ir? — varētu izsaukties tie, kuriem pieticība nav pie sirds pieaugusi. — Ir taču vadoši norādījumi, lai visi jaunie izstrādājumi simtprocentīgi atbilstu pasaules standartiem, lai to kvalitāte būtu, tā sacīt, tip-top!

Dabiski, preču ražotāji pēc tā ļoti tiecas, bet ne jau vienmēr viss iznāk tā, kā vajadzētu iznākt. Pastāv dažādas objektīvas grūtības, kuras vajadzētu pārvarēt, bet kā tu grūtības pārvarēsi, ja tās ir objektīvas? Un, galu galā, kādēļ noniecināt sentēvu tikumu par pieticības milzīgo lomu cilvēces ētisko bagātību vairošanā?

Un tā no deviņiem jaunajiem izstrādājumiem, kas pagājušajā gadā apgūti ražošanas apvienībā «Sarkanais kvadrāts», Valsts kvalitātes zīmī līdz šai baltai dienai nav saņēmis neviens.

Rīgas autoelektroaparātu rūpnīca pērn sākusi ražot piecus jaunus izstrādājumus, bet kvalitātes augstākais novērtējums vēl šobrīd nevienam no tiem nav ticis. Toļies daudz labāk ir paveicies kažokaļu apstrādes fabrikas «Elektra» izstrādājumiem. Gan tūdaļ piebilstot — procentuāli labāk. Pagājušajā gadā šeit sāka ražot 37 izstrādājumus. Par divdesmit trim nekas slikts nebūtu bilstams — tiem Kvalitātes zīme ir. Uz pārējiem četrpadsmit varētu attiecināt vecmāmiņas sakāmvārdus: «Lai manta, kur manta, ka tikai iztikšana.» Kā jau minēju, pieticība rotā cilvēkus, tāpēc iemeslus minēto 14 izstrādājumu ne visai cildenajai kvalitātei nemeklēsim. Tie visi noteikti izrādīsies objektīvi.

Kā redzat, stāvoklis nebūt nav bezcerīgs. Vienā uzņēmumā ražo labu produkciju, citā — nu, sacīsim, mazāk labu. Un kopumā iznāk nevis kaut kas slikts, bet gandrīz labs, labs ar mīnusiņu.

Varbūt mana vecmāmiņa nenociestās, nepateikusi šai sakarā vēl kādu svarīgu sakāmo. Piemēram: «No ligzdas var redzēt, kāds putniņš iekšā» vai kaut ko tamlīdzīgu.

Taču mūs tas vairs nevar interesēt. Un, atklāti sakot, ko tāds vecs cilvēks varēja zināt no modernās ražošanas sarežģītājam finesēm? Priešsīmies par mīļo pieticību, kas rotā cilvēci un atcerēsīmies: «Kad brūgāns brauc ar brūti, tad zirgam klājas grūti.»

Potenciālajiem preču kvalitātes vērtētājiem, kam šī sakāmvārda dziļā doma pirmajā brīdī nav saprotama, der atcerēties jau iepriekš pieminēto: «Nedrīkst gribēt visus labumus uzreiz!»

Un tā tālāk.

G. ANDRIKA

Vēstis no Aizmalēnijas

Aizmalēnijas biedru tiesa beigusi izskatīt dzejnieka Lipštoka lietu. Pagājušā mēneša nogalē Lipštoks uz ielas sagrāba aiz vidukļa kādu apaijīgu slevišķi un sāka to kratīt. Iejaucās kārtības sargi. Kā tiesā noskaidrojās, dzejnieks bija pārskatījies. Tā nebija viņa mūza.

Sakarā ar jaunās sezonas sākšanu Aizmalēnijas komēdijas teātris lepērķ no iedzīvotājiem nelerobežotā daudzumā smieklus. Piedāvāt galvenajam režisoram ik dienas no plkst. 14 līdz 16. Velnišķos, histēriskos, zirdziskos un idiotiskos pieņem bez rindas un apmaksā pēc paaugstināta tarifa.

Mūsu korespondents tikko atvērtajā Aizmalēnijas novada pogcaurumu veikālā, kas jau atvēršanas brīdī bija stāvgrūdām pilns, dzirdēja dusmīgus izsaukumus:

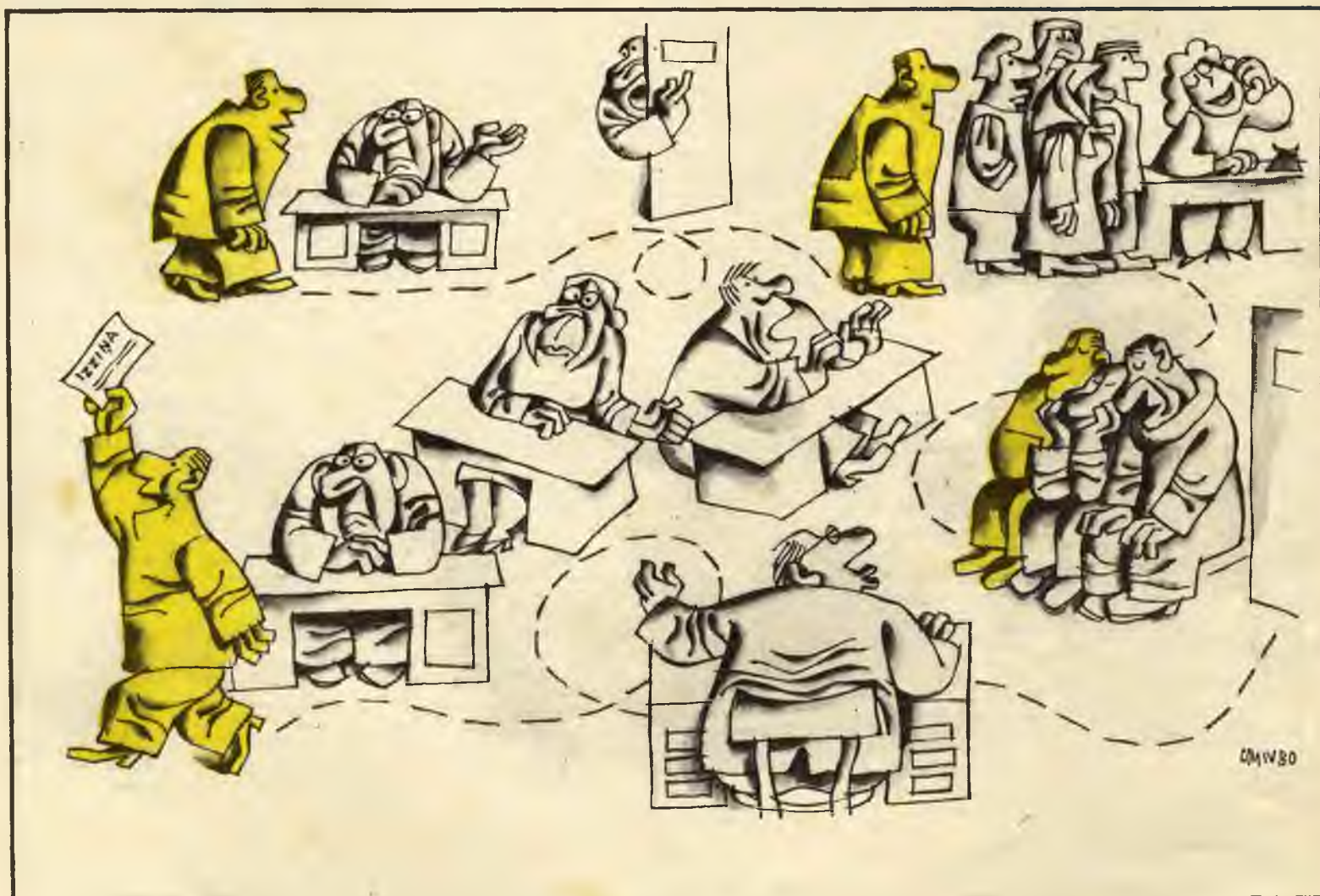
— Kur tad ir tie pogcaurumi!

Apmulsušās pārdevējas, rādīdamas pircējiem pogas ar visiem caurumiem, taisnojās kā nu prazdamas:

— Ir taču! Vai tad neredzat! Kas tad tie ir, jūsprāt, ja ne caurumi! Te jau traks var palikt!

Nointervējis vairākus blakusstāvošus pircējus, mūsu korespondents noskaidroja: vilšanās radusies tāpēc, ka novadnieki bija cerējuši pogcaurumu veikālā legādāties nevis pogās izurbtos caurumiņus, bet caurumus, caur kuriem pogām jāizlīn.

P. VALIDĀNS

IZZIŅAS PROCESS.

U. MEZAVILKS

— MATERIĀLUS VAJADZĒS NODOT PROKURĀTŌRAII
— KĀPĒC! BET VAI JUMS PATIEŠĀM NEMAZ NEVAJAG!

U. MEŽAVILKS

— TOTIES SMUKI NOFORMĒTS.

M. RAMANE

PSIHOLOĢISKA NESADERĪBA

Viesnīcas direktors, vairākkārt domīgi uzsis ar zīmuli pa galdu, sacīja administratorei:

— Esiet tik laipna un paskatieties pa logu! Ko jūs tur redzat?

— Ko redzu? Mūsu netīro pagalmu, protams!

— Ne jau par to es runāju, cienītā! Es jautāju visplašākajā nozīmē. Vai jūs redzat, kā izmainījusies mūsu dzīve? Zinātniski tehniskā revolūcija, mehanizācija, urbanizācija, jaunas iedzīvotāju apkalpošanas metodes... Bet kā mēs strādājam? Pa vecam!

— Nepavisam nē, — administratore kareivīgi paziņoja. — Pie mums arī ir progress. Krāsu televizoru nopirkām. Rādīt gan neko nerāda, bet toties — cik lepnī izskatās!

— Piemērs nav vietā, — direktors saviebās. — Vai esat kādreiz dzirdējusi par psiholoģisko saderību? Kosmonauti, piemēram, bez tās kosmosā ne soli nesper. Bet pie mums cilvēkam nedēļām ilgi jādzīvo kopā ar visvairāk saderīgiem...

— Par to nav ko uztraukties, — administratore atbildēja. — Es nezinu, kā ir kosmonautiem, bet mūsu viesnīcā cilvēki dzīvos zem viena jumta ar pašu nelabo, bijusi tikai istaba!

— Klausieties, — direktors viņu pārtrauca.

— Lai nu būtu, kā būdams, arī mums jācīnās par jaunu apkalpošanas metožu ieviešanu. Es aprunājos ar speciālistiem un dabūju sarakstu ar jautājumiem, kas jums būs jāzina viesiem. Saisinātā variantā ir 300, pilnā sarakstā — 700 jautājumu. Kurš būtu ieteicamāks?

Administratore ieņēma domas.

— Ja jau reiz ieviest progresu, tad ieviest! Nemsim garāko sarakstu.

— Lieliski, — direktors priecējās.

Paņēmusi sarakstu, administratore devās uz savu istabu. Vestibilā, laiku pa laikam paskatīdamies uz paziņojumu «Vietu nav», nervozi uz krēsla trinās istabas tīkotājs. Ieraudzījis administratori, viņš pielēca kājās.

— Lūdzu... esiet tik laipna... Vienu vietu nīgu vietu... Vai tiešām neatradīsies?

— Protams, ka nē. Bet sakarā ar to, ka

mēs gribam eksperimentēt, istaba šoreiz atradīsies. Jums vienīgi vajadzēs atbildēt uz dažiem jautājumiem.

— Ar lielāko prieku, — atbraucējs sarosījās. — Un man vēl gribēja iestāstīt, ka dabūt istabu jūsu viesnīcā esot grūtāk nekā biļetes uz «Boney M» koncertu.

— Sāksim nu, — ieskatījusies lapiņā, administratore mudināja. — Vai jums patīks, ja kaimiņš naktī krāks?

— Ļoti patīks! — atbraucējs steidzīgi atrauca. — Kad es guļu, mani ar lielpabalu neuzmodināsi. Lai krāc!

— Bet ja viņš pa miegam runās?

— Tā nu gan ir sagādīšanās! Arī es runāju. Mēs varēsim papļāpāt.

— Tā mums nekas neiznāks, — administratore klientu pārtrauca. — Atbildiet vai nu «jā», vai «nē». Citādi līdz rītam nebeigsim. Turpināsim: jūsu kaimiņš ēdot šmakstina. Ja patīk — atbildiet «jā», ja nepatīk — «nē»!

Uz pirmajiem simt jautājumiem atbraucējs atbildēja mūdziņā, cenšamies izpatīgt ieskatīties administratorei sejā, bet pēc tam pieklusā. Pēc 147. jautājuma viņš skumīgi ieminējās:

— Sakiet, lūdzu, vai cita kaimiņa jums nav?

— Cita nav!

Uz 580. jautājumu atbraucējs vairs neatbildēja. Pacēlusi acis, administratore ieraudzīja, ka viņš zogas uz durvju pusi.

— Pagaidiet! — viņa pārsteigta iesaucās.

— Es labāk... uz soliņa pārnakšpošu...

— Kas par soliņu? Mēs vēl nebeidzam!

Bailīgi atskatīdamies, atbraucējs izšmauca pa durvīm.

— Ir nu gan nepatīkams, — administratore paraustīja plecus. — Būtu vēl mazliet pagaidījis, un es varētu zinātniski pamatoti atbildēt, ka viņam trūkst jebkādas psiholoģiskās saderības. Tad viņš mierīgi varētu iet, kurp patīk. Kā lai ievieš pirmrindas metodes, ja ir tādi klienti!

L. KAZARNOVSKIS

G. VINĒDZIS

— ES SAKU: KRĀNS TEKI!

I. MELGAILIS

Ah!

Herslu un špringeru mikstīrži
šņukst:

Ah! Ah!
Kur nu tu liksies,
kur dēsies,
bijušais šahinšah!
Pat sirdsdraugi tavi
čukstus vien čukst:
nebūtu pārmēram laupījis —
baltus miljardus vien ...
Nu, kaut pašus irāņus,
miera pēc,
būtu cik necik taupījis! ...

Be! nu —
kad jau sabrucis viss —
skrāpē nu,
skrāpē no nagiem
tautas asinis!

Gaidi nu,
gaidi
vai vīzu kāds dos ...
Tīcamāk —
tevi,
bez bīkluma lieka,
par robežu pārlingos.
Ilgi jo ilgi
tavas komandas skanēja braši
ū — ū!
un pakalpi aši:
Trah un trah! ...

Be! nu —
ar miljardiem vien —
bez goda,
bez tautas,
kur liksies,
kur dēsies,
bijušais šah!

Jā! Ah un ah!

I. KILERS
[«Pikker», Tallina]

PIRCĒJS UN PĀRDEVĒJS

Ugo iegāja veikalā un nopirka
kārbīņu konfekšu.

— Rublis divdesmit, — pārde-
vējs sacīja un nometa kārbīņu
uz lešas.

— Lūdzu, iesaiņojiet! — Ugo
sacīja un sniedza naudu.

— Tik lētas mantas mēs neie-
saiņojam, — pārdevējs atbildē-
ja un paņēma naudu.

Ugo iebāza kārbīņu kabatā,
nopētīja plauktos saliktās preces.
Tad teica:

— Ietīniet, lūdzu, to franču
konjakul!

Pārdevējs ievīstīja pudeli pa-
pīrā.

Ugo britīņu padomāja.

— Ietīniet vēl vienu pudeli!

Pārdevējs ietina.

Ugo padomāja vēl mazliet un
lika iesaiņot vēl šo to. No pa-
šām dārgākajām mantām.

Pārdevējs visu rūpīgi iesaiņo-
ja.

— Simt divi rubļi un desmit
kapeikas, — viņš sacīja.

— Tik dārgas mantas es ne-
pērku, — Ugo atbildēja un aiz-
gāja.

E. RUSMANIS

PIRMAIS IESPAIDS

Mēs divatā ar Dziļdomu
iegājām kafejnīcā, lai nosistu
laiku līdz darba dienas be-
gām. Pie galdiņa sēdēja Pup-
laksts un ēda biezpiena mai-
zīti. Pirmais iespaids bija
tāds, it kā viņš būtu nokritis
no piektā stāva.

— Kas tev, Pupilaksts, noti-
cis? — apvaicājās Dziļdoms.

— Laulene no tevis aizgājusi?

— To tu gaidīdams nesa-
gaidīsi, — Pupilaksts drūmi
atruca.

— Vai tik ceturkšņa plāns
nav nosvīlis? — es jautāju ar
drebošu sirdi.

Pupilaksts atmeta ar roku:
— Pirms termiņa izpildī-
jām.

— Laikam sieva būs pieķē-

rusi koķetējam ar Gītu, —
mēģināju uzminēt.

— Ar Gītu ir cauri. Es ta-
gad draudzējos ar Mārīti.

— Mūsējie zaudēja spē-
li? — turpināju izprašāt.

— Neizšķirts, — Pupilaksts
atbildēja, — taču mūsu labā!

— Kas galu galā ar tevi
noticis? Kāpēc tu tik slikti iz-
skaties? — mēs neatlaidāmies.

Pupilaksts, beidzis ēst biez-
piena maizīti, noslaucīja ro-
kas un atbildēja:

— Nokritu no piektā stāva!

Ne velti ļaudis mēdz teikt,
ka pirmais iespaids esot vis-
pareizākais.

L. AVENĀJS

I. MELGAILIS

NAGLIŅA

Piektā diena ir nelaimīga diena.
Tieši piektdien mana sieva sa-
dūra roku uz mazas, mazas nag-
liņas.

— Sīkums! — es sacīju. — Tū-
līt uzmērēsīm jodu un viss būs
kārtībā!

Vai nu jods nebija istās kva-
litātes, vai arī vaina bija mek-
lējama datumā, bet svētdien,
13. aprīlī, roka sāka tūkt.

— Ejām uz traumpunktū! —
es teicu.

Pl. 21.15 ieradāmies Rīgas
Traumatoloģijas un ortopēdijas
zinātniskās pētniecības institūta
traumpunktā. Telpā vientuļi sē-
dēja divi mediķi.

— Diemžēl mēs drikstam ap-
strādāt tikai valējas brūces, —
viņi noplātīja rokas. — Jums
mēs palīdzēt nevaram. Uzlieciet
mājās zāles un rīt viss būs kār-
tībā!

Zāles uzlikām. Pirmdien,
14. aprīlī, roka bija satūkusi vēl
vairāk. Pēcpusdien, astoppadsmi-
tos, aizgājām uz 1. poliklīnikas
traumpunktu.

— Vajadzētu uztūkumu at-
griezt, — teica traumpunkta me-
diķes. — Diemžēl mums nav tie-
sības ... Ejiet tepat pie pirmās
poliklīnikas ķirurges!

— Jāoperē, — ķirurģe piekri-
ta. — Diemžēl šobrīd man nav
medmāsas. Atnāciet rīt pulksten
desmitos!

Otrā rītā jau pirms desmitiem
bijām poliklīnikā pie ķirurģiskā
kabineta durvīm.

— Jāoperē, — daktare vēlreiz
apstiprināja. — Diemžēl man vēl
aizvien nav medmāsas. Iedošu
jums norīkojumu, aizietiet tepat,
pāri ielai, uz pirmo klīnisko
slimnīcu, tur jums izdarīs operā-
ciju. Rīt nāksiet pie manis uz
pārsiešanu.

Slimnīcā roku pētīja jau divi
speciālisti.

— Kur jūs bijāt pirms divām
dienām? — viņi vaicāja.

— Traumatoloģijas institūta
traumpunktā, — mēs atteicām.

— Un vakar?

— Pirmās poliklīnikas traum-
punktā un pie rajona ķirurga.

— Tagad jau sākušās kompli-
kācijas, — vīri konstatēja.
— Nekavējoties ir jāliekas slim-
nīcā. Roku operēsīm ...

— Tas nekas, — es teicu.

— Galvenais, ka mēs esam atra-
duši istos vīrus, kuri drikst ope-
rēt jebkuru vainu un kuriem ir
arī medmāsas. Iedomājieties, kas
būtu, ja palīdzību vajadzētu
meklēt vēl kādas trīs dienas!

A. RUČENS

— ZINĀT KO, PUIKAS! MĒS AP JŪSU LAUKUMU UZTAISĪSIM TRIBĪNESI

G. VINDEDZIS

Kādreiz maijā

Scenārijs maksas filmā, kura nejausi pārvērtusies dokumentālajā

Režisors-Inscenētājs — Mihails Mihailovs, tekstilrūpniecības darbinieks, arī galvenās lomas tēlotājs; **režisors** — Igors Agafonovs, apavu rūpniecības darbinieks, ar panākumiem debitē vadošā lomā; **režisora asistents** — Anatolijs Akimovs, strādā gan šur, gan tur, bet kadrā turas teicami; **operatori** — Rasma Maliha, Dmitrijs Megnis.

Lomās:

tekstilrūpniecības darbinieki;
apavu ražošanas darbinieces;
Dabas muzeja darbinieces;
Āgenskalna tirgus publika — masu skatos;
neizdibināmo lietu izmeklētājs KNIPSIS.

Ir burvīga maija nakts. Vecās Torņakalna kapsētas cerīnkrūmos pogo lakstīgalas. Kaut kur tālumā čīkst pēdējo tramvaju bremzes. Uz ekrāna uzņāk publikas milulis KNIPSIS. — Cienījamie skatītāji! Kas redzējis manu filmu «Savi ļaudis, sava iztikšana» vai vismaz lasījis tās scenāriju, tas atcerēsies, ka toreiz šai filmai es apsolīju turpinājumu. Dārgie draugi, ilgi gaidītais brīdis pienācis! Solījums ir izpildīts!

Ekrāns uz brīdi satumst, tad uz tā parādās neliels šķūnītis Rīgā, Ceplu ielā 22. Uz malakas kluča sēž režisors — inscenētājs, ražošanas apvienības «Rīgas tekstils» 4. filiāles palīgmeistars M. Mihailovs, uz otra kluča — viņa uzticamais draugs un režisors, ražošanas apvienības «Pirmais Maijs» skārdnieks I. Agafonovs.

Mihailovs: — Scenārijs nu ir gatavs, vaja dzētu sākt...

Agafonovs: — Vai nevar gadīties kādi šķēršļi?

Mihailovs: — Šķēršļi? Ha, ha! Tu domā, tās tantinās pie filiāles durvīm? Viņas taču pagalmā degunas nebāž! Esi mierīgs, nekas ļauns mums nenotiks. Aiziet!

Agafonovs: — Aiziet!

KNIPSIS: — Viņi aiziet uz «Rīgas tekstila» 4. filiāli pārbaudīt, kā vislabāk realizēt pašu izstrādāto scenāriju... Ahā, tur jau viņi raujas melnās miesās!

Mihailovs pāri filiāles žogam noiet uz ielas maisu.

KNIPSIS: — Godājamā publika, aplūkojiet maisu uzmanīgāk! Ko jūs redzat? Jūs redzat uz tā uzrakstu «Tekstiliāna», pats galvenais, iekšpusē padrēbi. Šāds izoderējums maisam nepieciešams, jo tā saturs — astonepāpus

kilogrami vilnas dzijas — maksā vairāk nekā četrus rubļus.

Agafonovs veikli uzmet maisu uz muguras un, svilpodams melodiju «Milē, milē, ak sirds!» no vecu vecās filmas «Kādreiz maijā», aizsoļo jau pazīstamā šķūnīša virzienā.

Pār ekrānu aizslīd ziedošais jūnijs, tveicīgais jūlijs. Kādā radošās pauzes brīdī Agafonovs saka:

— Vajadzīgs palīgs. Divatā galā netiksim.

Mihailovs: — Būs!

Rudenīgs vējš purina zeltainas lapas. Aizvirpulo kalendāra lapiņas: 5., 6., 7., ... 13. septembris.

KNIPSIS: — Kopš filiālē sācis strādāt Anatolijs Akimovs, darbs ar scenāriju sokas neticami raiti!

Sāk skanēt liega melodija kontrabasas izpildījumā. Knipsis atiet malīnā, un mēs redzam visus trīs režisorus enerģiski darbojamies ar dzijas maisiem. Viņiem aktīvi palīdz operators Rasma Maliha, kas vienlaikus izpilda kontrolēšanas un dzijas andelšanas funkcijas Dabas muzejā. Neslinko arī otrs operators Dmitrijs Megnis.

Masu skats Āgenskalna kalhozu tirgū. Operators Megnis, pavēris mēteļa stūri, paklusi uzrunā tirdziniekus:

— Pilsont, vai nevajag dziļtīpu? Lēti atdošu...

Kontrabasas melodijā iesaistās tromboni un sitamie instrumenti. Aizvien lielāki un smagāki maisi krit pāri filiāles žogam.

Apavu uzņēmumu ražošanas apvienības «Pirmais Maijs» grāmatvedība. Ienāk solida izskata grāmatvede un saka:

— Meitenes, mums piedāvā pirmklasīgu dziju. Un lēti — par divdesmit pieciem rubļiem kilogramā. Vai nemsim?

— Nemsim! — atsaucas meitenes. Dzija pazūd somās, nauda — mākslu kabatās.

Mūzika negaidīti apklust.

Uz ekrāna atkal KNIPSIS:

— Paklausīsimies, vai režisora Mihailova radošie meklējumi nav izraisījuši filiāles vadības iebildumus.

Zālē sapulcējušies filiāles vadība. Tiek uzklauts ziņojums par sīkiem trūkumiem austuves cehā. Kāds bikli ieminas:

— Kaut kur noklidis tāds kriksitis dzijas...

Šī piezīme izsauc jautrus smieklus. Skan starpsaucieni: «Pie mums nekas nezūd!», «Tā notiek tikai sliktās filmās» u. tml.

Krietni izsmējušies, filiāles vadība turpina sapulci.

KNIPSIS: — Kā redzat, iebildumu nav. Bet ko tikmēr dara režisori?

...Liela balle sveču gaisma. Eleganti tērtas dāmas sveic veiksmīgos filmas veidotājus. Gaviļnieki griežas valša virpulī.

Atkal sapulces zāle. Uzņāk KNIPSIS.

— Cienījamie skatītāji! Sapulces dalībnieki tomēr pieļauj domu, ka varbūt patiešām kāds nieciņš dzijas nejausi pazudis. Taču viņi neredz iemeslu uztraukumam. Vai nu mazums kas var gadīties! Diemžēl nav vienprātības jautājumā, cik daudz dzijas iznests. Vieni saka — daži kilogrami, citi turpretim apgalvo, ka divas tonnas. Neko darīt, — Knipsis noplāta rokas, — dosimies pēc galējā vērtējuma pie speciālistiem.

Uz ekrāna — Ļeņina un P. Stučkas ielas krustojums. Solīda mūra ēka. Tuvplānā uzraksts: «Augstākā tiesa».

Filmas beigas.

Z. E. DONELIS

MARGERIM ZARIŅAM

70

Triko jestri varens bariņš:
Žirgts lai žiglo Margers Zariņš,
Dziesmu Zariņš, stāstu Zariņš...
Dīžu mākslu dīžais gariņš!

Arī turplikām lai proti
Afrast nedeldētu noti,
Bet, kad prozai ķeries ragos,
Plēsumu lai arkli vago!

Tūkstoši lai fevi spēlē,
Miljoni lai fevi lasa
Un lai vieglu roku vēlē,
Un mūždien ko jaunu prasai

«DADZIS»

MAIŅA

Mans dzīvokļa kaimiņš Aloizs ir nešķīsts rūpulis. Pats sevi viņš uzskata par intelektu un izcili asprātīgu cilvēku, bet mani viņa stulbie jociņi ir noveduši līdz nervu sabrukumam — reizēm raustās viens acu plakstiņš, reizēm abi un sapņos redzu šausmīgus murgus.

Reiz, kad es lūdzu aizdot man caurduri, kurā nokāst makaronus, viņš indīgi pamācīja, lai es izsitot kastrola dibenā caurumiņus, un būšot tas pats.

Gadās, ka dažas dienas pirms algas manas vakariņas ir stipri plānas. Tad kaimiņš man mīlīgi saka: «Ja tu tā turpināsi, drīz vien ar savām ribām noskrāpēsi komunālo vannu.» Bet, kad algas dienā es ar večiem tā drusku uztankojos un, saprotams, attiecīgi arī smaržoju, tas gņida tūlīt murkš: «Ja tu to dari aiz atriebības, tad dzer labāk petroleju. Petrolejas smaku es nevaru ciest.»

Trakākais, ka es tam nelietim nekādi nevaru piesieties. Ja Aloizs man būtu zupā salpetri, kautos, ālētos un zagtu no ledusskapja spēki, es vismaz varētu sūdzēties ielu komitejai vai milicijai.

Beidzot man atausa kolosāla ideja. Es ievie-toju reklāmas avizē sludinājumu, ka mainu vienu kaimiņu pret četriem indīgiem skorpioniem.

Dīvaini, bet uz sludinājumu atsaucās izģin-dusi, brillaina vecmeita. Laikam bija iedomā-jusies, ka mans apmaiņas piedāvājums ir tikai maskēts precību sludinājums. Bet, paldies die-vam, nāca arī citi, un galu galā maiņa notika.

*

Mans dzīvokļa kaimiņš Benedikts ir patie-šām nešķīsts rūpulis. Pats sevi viņš uzskata par intelektu un izcili asprātīgu cilvēku, bet mani viņa stulbie jociņi noved līdz nervu sa-brukumam...

A. DANOSA

K. LIEDE

A. MUKANS

— MANIEM VECĀKIEM NEVEICAS. AR MA-NI NOPŪLAS ĻOTI DAUDZ, BET PAŠI ATZĪST, KA ESMU NEAUDZINĀTS.

D. BREIKSS

Ogres rajona izpildkomitejas priekšsēdētājam

b. E. DARBINIEKAM

A. GOD. b. DARBINIEKI

Redakcija saņēma Ogres iedzīvotāja E. Jaun-zema sūdzību. Kad apkures sezona vēl nebi-ja beigusies, viņš rakstīja, ka jau divdesmit gadus dzīvojot Oktobra prospekta jaunuzcel-tajā masīvā un ziemas mēnešos viņa dzīvoklī temperatūra vienmēr esot ļoti zema. Par ap-kures defektiem pilsonis Jaunzems vairākkārt sūdzējies ziemā, bet viņam ikreiz silti ieteikts pagaidīt līdz vasarai, jo ziemā apkures sistē-mu labot neesot iespējams. Kad viņš runājis par slikto apkuri vasarā, viņam atbildēts, lai pagaidot līdz ziemai, kad sāksoties apkures sezona, tad varēšot noteikt, kas tur ir par vai-nām.

Šāds stāvoklis prasīt prasījās pēc izskaidro-juma. Tāpēc ar nevilftotu interesi izlasījām Jū-su parakstīto atbildi 2—31/26:

«Paskaidrojam, ka Ogres rajona Apvie-noto katlu māju un siltumtīklu direkcijā, kas izveidojās 1978. gada rudenī, lai apkalpotu dzīvojamā fonda siltumtīklus, pils. Jaunzema E. iesniegums par neap-mierinošu dzīvojamās telpas apkuri pir-moreiz reģistrēts š. g. janvāra mēnesī. Pārbaudes laikā konstatēts, ka telpas iek-šējā temperatūra ir 17—18°C. Pēc spēkā-esošām normām, dzīvokļa temperatūrai ir jābūt 18°C.»

Pēc šīs atbildes izlasīšanas redakcijā ikvie-nam kļuva skaidrs, ka pilsonis Jaunzems nezi-nāmu apsvērumu dēļ sniedzis nepatiesas ziņas par 1978. gada rudenī izveidotās Apvienoto katlu māju un siltumtīklu direkcijas darbinie-ku rīcību. Patiesi — pilsoņa sūdzības nav reģistrētas, gaisa temperatūra telpās pilnībā at-bilst normai! Šādos apstākļos Jūsu atbildes iz-skaņa šķiet pārlieku smalka:

«Sakarā ar to, ka minētās mājas apku-res sistēmas profilakse prasa grīdu uz-laušanu un saistīta ar sistēmas ūdens izlaišanu, rajona Apvienoto katlu māju un siltumtīklu direkcijai uzdots pēc apku-res sezonas beigšanas veikt minētās ēkas centrālāpkures sistēmas profilaksi.»

Jūsu vietā, b. Darbiniek, mēs šādu norādīju-mu nebūtu devuši. Spriežot pēc visa Jūsu at-bildē augstāk minētā, Jums bija pilnīgs pa-mats pilsoni E. Jaunzemu par nepamatotu zi-ņu sniegšanu iesūdzēt tiesā. Nevajadzētu uz-lauzt grīdas, izlaist ūdeni un veikt sistēmas profilaksi. Turpretī tagad dažs labs var sado-māt sūdzēties par visu, kas viņam ienāks prā-tā.

Bez šaubām, mēs saprotam, ka pilsonis Jaun-zems tiesā censtos pierādīt savu taisnību ar rēķiniem par notērēto elektroenerģiju. Jo tā-dus elektrības daudzumus var patērēt, vienīgi apsildot dzīvokli ar elektriskajiem sildaparā-tiem. Taču diez vai viņš varētu pierādīt, ka centrālāpkures radiatori ziemā vispār nav sil-dījuši. Jo, pirmkārt, kad tiesa izskatītu šo lie-tu, būtu vasara un, otrkārt, Jūsu atbildē par radiatoriem nekas nav minēts. Arī darbinieki, kas pārbaudīja sūdzību, centrālāpkures radia-toriem pat nepieskārs, bet tikai ar īpašu ter-mometru reģistrēja gaisa temperatūru dzīvoklī.

Tāpēc un tieši tāpēc mēs sūdzētu pilsoni Jaunzemu tiesā. Jo citādi Jūsu vēstules saturs liek domāt, ka redakcijai atsūtītā atbilde nav visai nopietna.

Ar patiesu cieņu
Jūsu «DADZIS»

JAUNĀKAIS ZINĀTNĒ UN TEHNIKĀ

RAŽOSIM ĀKTSUS!

Statistiķi ir pierādījuši, ka cilvēku skaits mūsdienu ģimenēs parasti svārstās no viena līdz pieciem. Tāpēc vidējais, kā to pierāda vienkāršs aprēķins $(1+5):2$, ir trīs. Vadoties no šī atklājuma, rūpnīcas, kas ražo atslēgas, kopā ar katru atslēgu pārdod trīs slēdzenes. Mazās ģimenes šāda kārtība pilnīgi apmierina. Lielākām ģimenēm rodas vēlētās iegādāties vēl dažas slēdzenes, jo citādi vienam vai diviem ģimenes locekļiem jābūt ārpus durvju stenderē, lai atvērtu durvis. Tādā veidā, ka viņiem nāksies sēdēt aiz durvīm. Kā šādā situācijā rīkoties?

Daži varbūt ieteiks slēdzenes sagataves iegādāties veikalos vai arī slēdzenes pasūtīt sadzīves pakalpojumu darbnīcās. Diemžēl veikalos sagatavu nav un darbnīcās šāda rakstura pasūtījumus nepieņem.

— Jums ir slēdzene ar divpusīgo zobu! — pieņemējs nopūšas. — Nē, nē, mums šādu sagatavu nav, un tāpēc...

Ar vārdu sakot, strupceļš. Bet, atļaujiet pajautāt, kas pie tā vainīgs? Nagliņu ražotāji! Skaitliski kuplo ģimeņu locekļi durvju stenderē varētu iesist nagliņu. Tad visas problēmas atrisinātos ļoti vienkārši — ejot prom, aizslēdz durvis un slēdzeni pakar uz nagliņas. Kurš ģimenes loceklis pārņāk, tas paņem slēdzeni un tiek dzīvoklī bez grūtībām. Taču stenderē iedzīta nagliņa izskatās ļoti neglīti, tāpēc šo paņēmieni neviens nelieto. Sakarā ar to zinātnieki griežas pie nagliņu ražotājiem ar lūgumu ražot niķelētus vai apzeltītus āķus. Pakārt slēdzeni uz glīta āķa būs tīrais prieks, un līdz ar to

slēdzenes problēma tiks atrisināta uz visiem laikiem.

TO TIK NĒ!

Vīriešu feminizācija mūsdienās ir nenoliedzams fakts. No tā loģiski izriet svarīgs secinājums — jo vārgāki kļūst vīrieši, jo spēcīgākām jābūt sievietēm. Zinātnieki uzskata, ka minētā likumība dzelžaini jāievēro, lai saglabātu dabas līdzsvaru. Pirms vairākiem gadiem šis līdzsvars tika nopietni sašķobīts ar iepirkumu ratiņiem. Ratiņiem bija divi ritenīti un soma, kur ielikt iepirkumus, lai tie nebūtu jānes rokās. Sievietes par iepirkumu ratiņiem bija ļoti sajūsmīgas, bet vīrieši sāka nopietni uztraukties. Viņu uztraukšanās, ja tā ļoti padomā, bija dibināta. Kā zināms, nest iepirkumus rokās ir treniņš, kas ļoti veicina muskulatūras attīstību. Iepirkumu ratiņi turpretī var novest pie muskulatūras atrofijas, jo pavilkt ratiņus ir nesaldzināmi vieglāk. Lai nenotiktu dabas līdzsvara nopietna sašķobīšanās, iepirkumu ratiņi drīz vien no veikaliem pazuda. Vārgie un feminizētie vīrieši skaji iegavilējās — sievietes atkal bija spiestas nodarboties ar fiziskiem vingrinājumiem!

Pēdējā laikā paklīda baumas, ka dūšīgās sievietes esot sākušas dūšīgi rakstīt sūdzības un pieprasīt, lai iepirkumu ratiņus pārdošana tiktu atsākta.

— To tik nē! — feminizētie vīrieši vienā balsī iesaucās. — Dabas līdzsvars ir nesaldzināmi svarīgāks par iepirkumu ratiņiem!

Un vīriešiem, kā parasti, ir taisnība.

A. ISAIS,
zinātņu kandidāts

I. MELGAILIS

«TU MAN, ES TEVI!»

E. RUSMANIS

A. MUKANIS

BEZ VĀRDIEM.

K. LIEDE

PUĶES

Bebrītis nesa mājās trīs tumši sarkanas rozes.

«Nu gan sieva būs priecīga,» viņš domāja.

Taču sieva nepriecājās.

— Saki, ko tas nozīmē! — piesārtusi, viņa dusmīgi jautāja.

— Neko, — Bebrītis smaidīja. — Atnesu tev puķes.

— Kā viņu sauc?

— Ko tad?

— Neizliecies! Pats nogrēkojies, tagad ar rozēm gribi atpirkties, savu sirdsapziņu nomierināt!

— Nu ko tu, dārgā! — Bebrītis satrūkās. — Pat prātā nav ienācis. Vienkārši iedomājos, ka sen neesmu tev puķes dāvinājis...

— Nu protams! Pēdējo reizi — kāzu dienā... Pirms desmit gadiem.

— Nu lūki! Un vai tu neesi pelnījis? Cik daudz tu man esi laba darījis, bet no manis — nekādas pateicības! Piedod man! — Bebrītis teatrāli nolieca galvu sievas priekšā.

— Pareizi, — sieva pasmaidīja, bet tad atkal sadrūma. — Paga, pagal! Bet kur tu ņēmi naudu?

Bebrītis nosarka.

— Kur ņēmu? Kāda gan tam

nozīme! Mīļotai sievai... Tu taču esi pelnījis!...

— Tu man te pēdas nejauci! Tāpat kaut kur slēpi! Šodien — sievai, bet rīt — kādai citai. Un, vispār, kas par modi — puķēm naudu tērēt!

Bebrītis aplusa, ierāvās sevī un vainīgi murmināja:

— Piedod, lūdzu... Nepado māju... Turpmāk tā nedarišu...

— Nu labi, labi, — sieva kļuva laipnāka. — Rozes ir ļoti skaistas! Tās man atsauc atmiņā tos laikus, kad tu biji jauns. Pārgalvis! Visu stipendiju puķes iztērēji!

Un sieva noskūpstīja apjukušo vīru. Bebrītis nopūtās.

«Kāda velna pēc man vajadzēja tās rozes nest mājās!» viņš domāja. «Priekšniekam jubileja, nav kur puķes likt, izdala citiem. «Ņemiet, dārgais Bebrīti, aiznesiet sievai, priecāsies!» Tagad man katru dienu būs sievai puķes jādāvina! Bet priekšniekam nemaz tik daudz nav, lai tiem katru dienu jubilejas svinētu. Būs jātērē pašam sava nauda!»

Un Bebrītis drūms devās uz virtuvi vakariņot.

Ļ. MAĻINSKIS

MALKA PRIEKŠĀ

Sīzēts nelieļam liktenstāstam

Direktora kabinetā izdega elektriskā spuldzīte. Direktors par to informēja sekretāri — nu tā, starp citu, lai dara zināmu mūsu dažādu saimniecības lietu kārtotājam Pēterniekam.

Kamēr dienas vēl bija garas, direktors pat nepamanīja, ka spuldzīte nav nomainīta. Piemirsa. Vai nu mazums nopietnāku rūpju!

Bet, kad atnāca ziema, direktora kabinetā rītos bija tumšs. Vienurīt priekšnieks neizturēja, paaicināja pie sevis sekretāri — lai ienāk tas Pēternieks.

Pēternieks ieradās. Un rāmi teica:

— Nekas nesanāks. Jums augsti griesti, direktor. Es netieku klāt.

Un izgāja gaitenī sapīpēt ar vīriem, kas tur tobrīd grozījās.

Direktors samulsis iznāca pakal. Ko tu, cilvēks, daudz pateiksi vecajam vīram Pēterniekam. Sadusmosies un uzrakstīs vēl atlūgumu. Tādus saimniecības lietu kārtotājus ar kārtīga pensionāra reputāciju gaida visur. Milzīgs deficīts. Direktors to vien tik spēja pateikt:

— Bet manā kabinetā ir tumšs. Vai tiešām nekas nav līdzams?

Pēternieks brīdī pīpoja. Viņš pīpo tikai papirosus, un apkārtnējie vīrieši kārtas pārstāvjai ar savām dažādu kalibru cigaretēm rokās šajā brīdī izskatījās, piedodiet, mazliet nenopietni. Pēternieks izpūta zilu dūmu strūklu un teica:

— Kaut ko, es domāju, varēs darīt gan. Man ir prātā, ka vajadzēs aprunāties ar Ilgoni no konstruktoriem.

— Bet, Pēterniek, lai nomainītu spuldzīti, nav taču vajadzīgs projekts!

— Kāds nu tur projekts. Vienkārši nebūsit pamanījuši, ka Ilgonis ir garš kā maikste. Ja viņš pakāpsies uz jūsu rakstāmgalda, varu līgt uz pacīnu «Belomorkanal», aizsniegs gries-tus.

Turpmākajā sarunā noskaidrojās, ka nav tik vienkārši, kā direktoram varētu likties: paaicinās Ilgoni un kabinets būs gaišs. Tā spriest ir pārāk naivi. Jo kaut cik nopietnam saimniecības lietu kārtotājam nekad nekas neiet kā pa diedziņu. Ir jākombinē un bieži vien krietni jānopūlas. Piemēram, Ilgonis tieši šodien nebija darbā. Plaušu karsonis.

Ilgoni mēs visi gaidījām izveselojamies ar lielu nepacietību. Direktors kļuva arvien drūmāks. Aiz pārskatīšanās pa krēslas stundu bija vienam iesniegumam uzlicis aplamu rezolūciju, un, lai arī ne grandioza, kaut kur instancēs norisa ķēdes reakcija. Arod biedrības Ritīņa vairākas reizes apciemoja Ilgoni ar dārzeņu sulu un citronu ciemkukuliem.

Kad garais maikste beidzot parādījās institūta kuluāros, viņš bija apņēmības pilns kolektīva interesēs ieskrūvēt to nelaimīgo spuldzīti direktora griestu lampā.

— Nekas nesanāks, — Pēternieks, gaitenī pīpodams, atkal teica, un mēs jutām viņa balsi filozofiskas liktenstīgas. — Spuldzēm es netieku klāt. Malka priekšā.

Malka! Patiesi. Šim stāstam mūsu institūtā jau ir kāda gada vēsture. Kā mēs to varējām piemirst! Pēternieks viendien nopirka pilnu saimniecības somu ar spuldzēm. Kā šodien redzu viņa gaišo smaidu, ar kādu viņš ienāca pa parādes durvīm un visiem, kas vien pa kāpnēm un gaitenīm pārvietojās pietiekoši lēni, lai tos būtu iespējams aizturēt, ilgi stāstīja, cik gara bijusi rinda elektrisko spuldžu veikālā — tieši tobrīd pievestas porcelāna lustras.

Mūsu vienmēr akurātais saimniecības lietu kārtotājs tajā pašā dienā sarindoja spuldzes uz plaukta institūtam piederošajā saimniecības ēcīnā. Un stundu vēlāk viens no blakus dzīvojamās mājas īrniekiem mūsu šķūnīša priekšā nobēra kravu malkas!

Par spuldzēm vairs nebija ko runāt. Nevienš neņēms uz sirdsapziņas tādu grēku, kā Pēternieku, vecu vīru, spiest rāpties pār malku.

Bija sāpīgi skatīties, cik nomākts Pēternieks smēķēja vīru pulkā, un visai bieži arī gluži viens uz kāpnēm.

Bet tas jau sens stāsts un mūsu prātos bija mazliet apaudzis ar ikdienas pienākumu rūsu. Un tagad...

...Nu jau rītos direktora kabinetā bija tik tumšs, ka, paverot durvis, uzreiz nevarēja saprast, vai šefs tur iekšā sēž vai ne: gluži nekādu kontūru. Vienīgi, ja labāk sakoncentrējās, tā kā redzējās brīļu stiklu zibēšana.

Bet ej nu tu, cilvēks, apjautājies: direktor, vai jūs tur esat vai varbūt ne? Kaut kā neērti. Mēs izdomājām citu izeju: ja bija kāda svilstoša vajadzība, zviniņām šefam pa telefonu un lūdzām:

— Varbūt jūs, biedri Pēda (tāds mūsu šefa godavārds), ienāktu pie mums? Ir viena lieta, apspriežama pie gaismas.

Un viņš nāca. Kas cits vīram atlika.

Viendien radās ideja: Pēternieks nevar rāpties pār malku gadu dēļ, bet Ilgonis tāpēc, ka darba drošība neatļauj — var nolauzt savas garās kājas un vispār viņš netiks iekšā pa durvju augšējo spraugu, ja arī pārrāpsies. Tāpēc derētu sameklēt vienu maza auguma puisīti, turklāt tievu, lai varētu ielīst pa durvjaugšu šķūnītī — tā lieta būtu darīta! Mēs tiktu pie spuldzēm.

Maza auguma vīriņu sameklējām necerēti ātri. Tas bija kāds garāmgājējs, kas iemaldījies institūtā, domādams, ka te ir kafejnīca. Pirmais viņu pamanīja direktors: turēja ciet un nelaida valā.

— Es viņu jau pierunāju, — šefs satraukti stāstīja interesentiem, kas bija apstājušies, lai mēģinātu noskaidrot, kas te īsti ir par jezgu, varbūt direktoram uzbrūk. Bet, noskaidrojuši, ka incidents ir kolektīva interesēs, mūsējie nomierinājās. Direktors kļūgāja:

— Viņš ir ar mieru pārrāpties pār malku! Ir ar mieru!

Vīreļis centās izbrīvēties no Pēdas skāvējiem un murmināja:

— Tikai par noteiktu samaksu. Tikai par samaksu.

Direktors aizmetās rakstīt darba norikojumu, bet Pēternieks pa to laiku pīpoja un vīreļi aplūkoja jaunizcepto malkas kāpēju.

— Pār malku varbūt jūs pārkāpsiet, — viņš apcerīgi sprieda. — Bet paskatīsimies, kā būs ar augšējo spraugu.

Vīreļis stāvēja vēsā mierā. Pēternieks nodrebējās. Bija tāda sajūta, ka šis ielīdis pa jebkuru eju, tuneli un pat pa slēgtām durvīm. Neteiksim, ka tādi cilvēki nav vajadzīgi. Reizēm ievajagas, vai, kā ievajagas. Bet vienlaikus viņi mums uzvēda mazvērtības kompleksa vēsmas.

...Tajā brīdī, kad Pēternieks un mazais, plakanais vīreļis izgāja sētā, mēs visi pielīpām pie logiem. Viņi meta divainus lokus — no šķūnīša pie šķūnīša. Vai Pēternieks būtu pazaudējis orientāciju? No sētas otras puses, atbalstīties pret slotu, uz viņiem domīgi nolūkojās sētnieks.

Pēternieks un vīreļis riņķoja. Beidzot kā parlamentārieši pagriezās un šķērsām pār pagalmu devās tieši pie sētnieka. Logi atsprāga valā: mēs nespējam novaldīt savu ziņkārību.

Sētnieks: — Malka?

Vīreļis: — Man tai jāpārpas pāri.

Sētnieks (rausta plecus): — Lūk, jūsu šķūnītis. Sveiks un vesels.

Sētnieka sieva (ienāk sētā ar iepirkumu tikliņu rokā): — Viena tāda reize bija gan, kā nu ne. Nobēra viens tips malku jūsu šķūnīša durvju priekšā (pret Pēternieku), jūs vēl taisījāt lielu troksni, kā nu ne. Jums tai šķūnītī spuldzes bija iekšā.

Pēternieks: — Jā jau, jā. Bet kur tā malka palika?

Sētnieka sieva: — Kā, kur palika? Nobijās, nabadziņš, un tās pašas dienas vakarā jau atkravāja no jūsu šķūnīša. Bet nu jau būs nokurinājis, ko tad citu?

Pēternieks sameklēja papirosus un turpat sētā aizpīpoja.

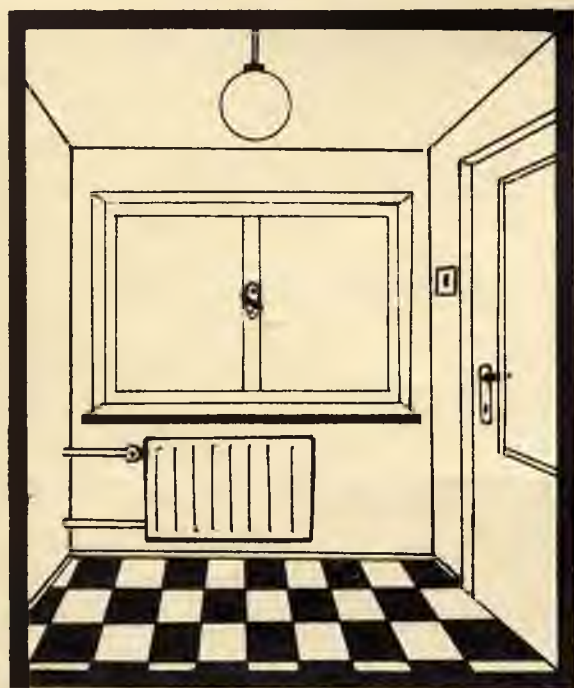
— Nu kā man tā malka šitā varēja iesēties galvā? — viņš brīnījās. — Pat prātā nenāca, ka tas sprukstiņš būs to nokravājis...

Todien pie spuldzēm gan vēl netika klāt. Pēternieks bija pazaudējis šķūnīša atslēgas. Bet tas nekas. Toties par malku bija noskaidrots viss.

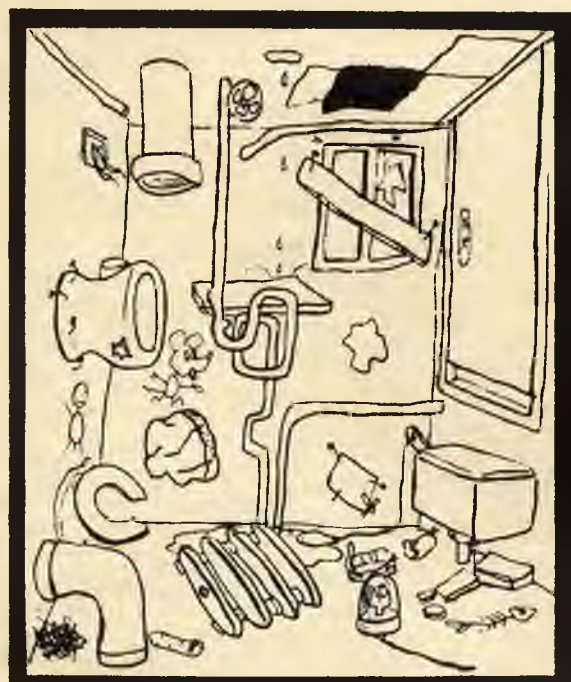
KATRĪNA BOZIS

ASINI REDZI!

ATROD DIVDESMIT DETAĻAS, AR KO VIENS ZĪMĒJUMS ATŠKIRAS NO OTRA!

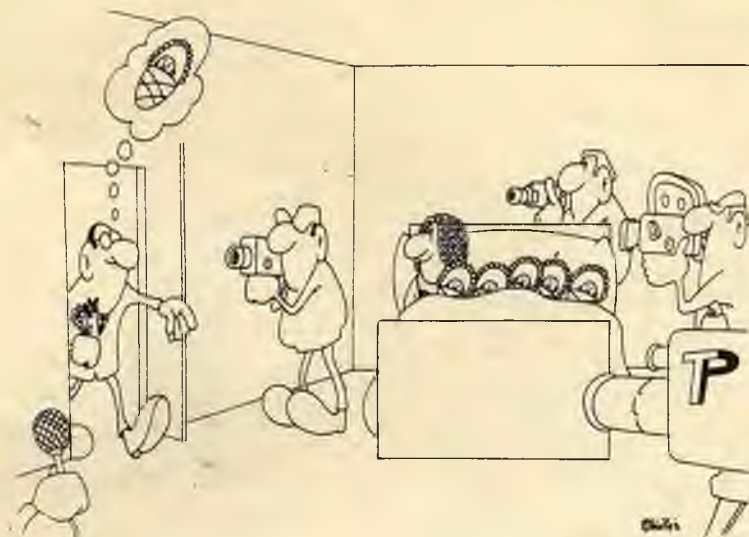

PLĀNS

UN IZPILDE.

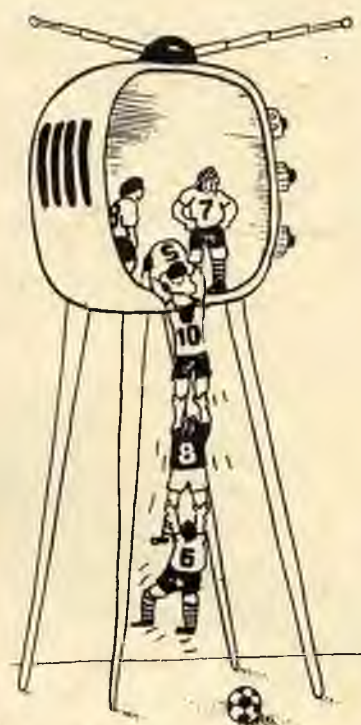
A. ADAMOVIČS

V. FUGLEVICS

V. ROSTKOVSKIS

A. PODULKA

M. PODKUĻS

PĀRDOMAS

Pēdējā laikā esmu sācis pastiprināti domāt. Kādēļ mūsdienās cilvēku iegrožo tik daudz liegumu? Pipēt nav labi, alkoholu lietot ir kaitīgi, precētam vīrietim pavadīt nakti ārpus mājas bīstami. Pat kinoteātri grauzt saulenes un laizīt saldējumu nedrīkst...

Parkā pa zālājiem midīties arī nav pieklājīgi. Un Fridis to rūpīgi ievēroja. Gāja pa asfaltētajiem celiņiem un ostija ozonu. Bet reiz viņam tāds kā vadātājs piesitās. Fredis nezin kāpēc drāzās pār maijpuķītēm uz soliņa uzpipēt. Un, ko domā, — starp maijpuķītēm atrod makul! Īstu naudas makul! Taisnība gan, zutenis bija tukšs kā izšauta plinte, bet varēja taču būt arī pilns! Savi rubļi piedesmit, simts varēja būt! Fredis tagad pa maijpuķītēm vien staigā. Cilvēkam, kā saka, dots stimul.

Rūdim piemīt vēl dullāka īpašība. Agrās rīta stundās viņš iet uz jūru peldēties. Plūncājas pa ledaino ūdeni, zils kļūdam. Nu lai! Katram sava uts. Vienreiz Rūdis pamanīja, ka blakus tāda spica dāmiņa peldina savu mopsi. Rūdis ar cēlu žestu rāda uz plakātu kāpas galā, kur skaidri rakstīts, ka suniņiem te nav ko darīt. Sievišķis, protams, sāk lamāties preti, bet mopsis... Ak, nejaudājiet! Rūdis savas saplēstās peldbikses un ārsta zīmi, ka suns nav bijis traks, glīti ierāmējis un rāda ciemiņiem. Mēnesi viņam tomēr bija jāstaigā uz injekcijām, un tur Rūdis sapazinās ar medmāsu, mantīgu atraitni. Namelis, siltumnīca, salātzaļš žīgulis... Bail iedomāties, ko Rūdis būtu zaudējis, ja viņu nesakostu mopsis. Es nemaz nebrīnos, ka Rūdis tagad slepus ņem no ledušķapja asinsdesu un staigā pa pludmali, cilvēka labāko draugu meklēdam...

Sakarā ar to pēdējā laikā esmu sācis diezgan daudz prātrot. Par laimi. Par tās neizdi- bināmību. Un nesaprotamajiem ceļiem...

AIVARS VENTS

I. MELGAILIS

— VĪ DIE, KAS TA NOTICIS!

— PRIEKŠSĒDĒTĀJS NOLEMIS IZTIKT AR MŪSU PAŠU SPĒKIEM, BEZ TALCINIEKIEM.

E. RUSMANIS

Otrs mezglis

Aizmāršība ir traki nepatīkama būšana! Grūti pat nosaukt kādu citu īpašību, kas sagādātu cilvēkam vēl lielākas nepatīkšanas.

Šo vēra ņemamo patiesību uzņēmuma Iks transporta ceha vadītājs Igreks bija iegaumējis ļoti jo ļoti. Tāpēc, kad Baltijas Dzelzceļa pārvaldē notika pārruna par sliežu transporta lietderīgāku izmantošanu, Igreks, kas arī bija piedalījies pārrunās, vienu domu nolēma atcerēties katrā ziņā. Un, nepaļaudamies uz savu atmiņu, tālredzīgi iesēja kabatas drānā mezglu.

ka izteikta kāda doma par vagonu un cisterņu izmantošanu? Varbūt ir kādi svarīgi norādījumi, kas obligāti jāievēro?

— Varbūt... — Igreks bēdīgi nopūšas. — Visu dariju, lai neaizmirstu, pat mezglu iesēju kabatas drānā, bet, goda vārds, neatceros!

Pēc pāris nedēļām Igrekam atkal gadās būt Baltijas Dzelzceļa pārvaldē.

Kad dzelzceļnieki paziņo «Sarkanā metalurģa» direktora vietniekam Kaidanovam, ka viņa uzņēmumam šā gada pirmajā ceturksnī jā-

— Šis norādījums noteikti jāatceras! — viņš cieši apņēmās. — Tas noteikti jāpaziņo mūsu darbiniekiem!

Bet, tasvu nelaimi! Igreks atbrauc mājās, grib noslaucīt nosvīdušo pieri, ierauga kabatas drānā mezglu, kļūst domīgs.

— Kas man isti bija jādara? — viņš drūmi skatās mezglā un cenšas atcerēties. Prātā, protams, nāk vissvarīgākie uzdevumi. — Jāsāņem kārtējā alga? To jau esmu paspējis izdarīt. Jānopērk meitai Paula jaunāku plate? Arī tas ir nokārtots. Sievai jādabū importa smaržas? Jau smaržo viss dzīvoklis...

Būdam godīgs cilvēks, viņš sāk uztraukties.

— Varbūt mezglam kāds sakars ar darbu? Varbūt jāpiedalās izbraukumā, ko organizē vietējā komiteja? Varbūt jāaizstāv darbavietas gods un jāpiedalās novasa turnīrā?

Uztraukties sāk arī Igreka kolēģi.

— Paklau, — viņi saka. — Tu taču nupat biji Baltijas Dzelzceļa pārvaldē. Varbūt tur ti-

maksā 1100 rubļu soda naudas par 74 izkrauto vagonu neiztīrīšanu, Igreks sāk kaut ko atcerēties.

Kad brāzienu par kravas paviršu izkraušanu saņem Milgrāvja naftas pārsūkņēšanas bāzes operatoru brigadieris Trukšāns, piemirstie norādījumi Igrekam ir tikpat kā prātā.

Un, beidzot, kad dzelzceļnieki uzrunā Ventspils naftas pārsūkņēšanas bāzes 1. ceha priekšnieku Stangi un lūdz pastāstīt, kā varēja gadīties, ka cisternā Nr. 7458326-91, ko viņa padotie iztukšojuši, nez no kurienes satecējis 15,5 tonnas benzīna, Igreks beidzot atceras, kāpēc viņš bija iesējis savā kabatas drānā mezglu.

— Vagoni un cisternas jāizbrīvē pilnīgi un pēc tam jāiztīra! — viņš atviegloti nopūšas. — Šis svarīgais norādījums noteikti jāpasaka mūsu transportstrādniekiem!

Un Igreks tālredzīgi iesien savā kabatas drānā otru mezglu.

J. JAUNS

Santa prakītis

Pēcim traki sagriebās samta prakīša. Bet katram zināms, ka šādi prakīši ceļa vidū nav atrodami. Un nav atrodami arī nekur citur. Bet Pēcim tā kārojās, ka vai gals klāt. Naktīs viņš redzēja prakīti sapņos un dienā tas viņam rēgojās pie pilnas saprašanas. Pēcim sāka zust ēstgriba un darba prieks. Viņš vairs nevarēja būt pirmrindnieks kā līdz šim. Kad beidzot kļuva galīgi neciešami, Pēcis izstāstīja visu savai māšai Sintīnai. Pēča māsa Sintīna uzreiz zināja, ko darīt. Viņa aizdrāzās uz frizētavu un aprunājās ar Mēriju. Sintīna bija Mērijas pastāvīgā kliente. Iedomīgs, skops un sīkumains cilvēks nevar būt Mērijas pastāvīgs klients. Tātad Sintīnai šis īpašības nepiemita, un Mērija augstsirdīgi iežēlojās par viņas brāli Pēci, kurš piedevām vēl bija šausmīgi smuks. Ejot no darba, Mērija iegriezās pie Ellas. Ellai sestdien vajadzēja jaunu frizūru, pie tam jaunā krāsā, un viņa tikpat augstsirdīgi uzklausa Mērijas lūgumu. Pēc tam viņa šur tur piezvanīja un lika Pēcim iet pie Erminītes.

— Jūs redzēsiet, kas tā ir par burvīgu sievieti, — viņa jūsmīgi nopūtās. — Ārkārtīgi muzikāla. Un strādā vienā vietā.

Vakarā Pēcis ar alpu vijolītēm rokā bikli, tomēr apņēmīgi stāvēja pie Erminītes lakotajam ozolkoka durvīm.

Erminīte izrādījās stalta dāma, labu tiesu vecāka un arī smagāka par Pēci.

Erminīte uzmata kritisku skatīenu Pēča kājām, kuru pēdas bija ieaugas «1. Maija» korpēs, un mazliet atzinīgāku — viņa cirtaini pinkainajai galvai. Tad Erminīte aizkūpināja garu, melnu cigareti un bez liekas steigas nopūtīja Pēci no viena gala līdz otram.

— Kāds izmērs? — viņa jautāja samtainā balsi.

— Piecdesmitais! — Pēcis priecīgi izšāva, nu jau gluži tuvu domās skatīdams samta prakīti.

— Vajag vairāk ēst, — gādīgi aizrādīja Erminīte un iestūma istabā mirdzošu galdiņu uz mirdzošiem ritentiņiem ar konjaka pudelīti, citroniem un vēl šo to ļoti pieticīgu.

— Darijums ir jāapslaka, — Erminīte teica nu jau pavisam samtainā balsi.

Pēc otrās glāzītes Erminīte uzticēja Pēcim, ka Ella esot veca, viltīga lapsa ar krāsotu asti. Bet vēl pēc dažām glāzītēm un brīnišķīgiem tostiem par jauno samta prakīti un foršiem cilvēkiem Erminīte lūdz Pēci palikt pa nakti. Uz ielām varot būt dzērāji un huligāni vai grambuļi un šķībumi.

Pēcis tā kā gribēja atteikties, bet tad apdomājās un iegāja Erminītes buduārā nedaudz apmulsis, bet drošs kā trešais tēva dēls nogrimušā pilī.

Ja kādam nāk prātā ķecerīga un reizē smieklīgi naiva doma, ka Erminīte ir krāp-

niece, tam nekavējoties jālūdz šai cēlajai dāmai piedošana. Jo Erminīte ne tikvien kā sagādāja Pēcim importa samta prakīti, bet nolēma ziedot tam savu jaunību un skaistumu, kas arī bija tikpat kā importa.

Tā kā Pēcis ap to laiku jau bija paspējis izkārtot arī samta ūzas, aītādas kažociņu un vēl šo to tamlīdzīgu, viņš gari nepratoja.

Pie kāzu galda Pēcis sēdēja savā ilgotajā samta prakīti, bet Erminīte viņam blakus iz-

principiem? Bezmiegu un švaku pensiju, vairāk nekā. Jakovs no manis aizceļoja. Ar visiem zelta gredzeniem. Bet es neņemtu viņam jaunā, viņš sūta man paciņas. Pie tam Jakovs bija pārāk resns priekš manis. Varbūt mēs, kaķīti, nopirksim arābu guļamistabas garnitūru rokoko modē? Tajā mēs varētu būt vēl laimīgāki.

— Par ļaunu jau nebūtu, — Pēcis nopurpināja.

skatījās tik apburoša kā Gaiziņa kalns ziemā, visa vienās mežģinēs un šur tur bez mežģinēm. Uz galda bija nēgi un laši, melnie ikri un sarkanie ikri, kūpinātas vistiņas un kūpināti zuši, banāni un ananasi, franču konjaki un Allažu ķimelis. Ja kāds netic, lai pats prec Erminīti, tad redzēs. Ella uzdāvināja viņiem kristāla vāzi vai spaini, to isti nevarēja noteikt, un skumji smaidīdama, sacīja Pēcim:

— Jums neredzēti laimējies, jaunais cilvēks, Erminīte ir tik muzikāla.

— Varbūt Erminīte ir beigusi pat konservatoriju? — Pēcis nekaunīgi pajautāja.

Ella nosodoši uzlūkoja viņu.

— Mācoties konservatorijā, tik tālu nevar tikt.

— Bet ko tad mana sieva spēlē? Klavieres taču ir nopūtējušas kā sudmalu durvis.

— Vai tad Erminītei obligāti jāspēlē? — varēja redzēt, ka sirds dziļumos Ella ir galīgi satriekta par Pēča stulbumu. — Erminīte ieklausās.

— Pareiz! — galda otrā pusē iegavilējās Sintīna, bet, noķērusi Pēci pie Erminītes gaišzaļā, neredzēti mājīgā ķemertīna durvīm, pačūkstēja: — Es ceru, ka tu neprecies uz sevišķi ilgu laiku.

— Ne ar vienu no saviem iepriekšējiem vīriem es neesmu bijusi tik laimīga kā ar tevi, — kad viesi bija aizgājuši, dūdoja Erminīte vēl aizvien baltās mežģinēs, kūpinādama melnu cigareti. — No Jāņa es aizgāju, jo viņš bija pasācis vāvuļot par kaut kādiem principiem. Bet ko tu vari iegūt par šiem

Otrā dienā Erminīte zvanīja uz visām pusēm, un viņai izdevās iekārtot Pēci piemērotā darbā. Jo kādēļ gan viņam jāpļēšas pa aukstu fabriku, ja arī citā, jūtami siltākā vietā viņš varēja būt pirmrindnieks? Neskatoties uz to, ka Erminīte jutās nogurusi un viņai dūca galva, viņa vēl zvanīja uz dažām vietām un sarunāja pa blatu iziet badošanās kursu, jo bija nolēmusi kļūt tiēvaka.

Viss bija brīnišķīgi.

Bet kādu vakaru, kad Erminīte jau saldi gulēja, Pēcim, raugoties uz sārtajam zīda tapetēm, smadzenēs pēkšņi uzzibsnīja briesmīga doma. Viņš vēlējās, kaut nāktu kāds un nozagtu Erminīti. Šī doma vairs neatstāja Pēča cirtaini pinkaino galvu.

Bet kas tev zags Erminīti? Neviens. Tagad jau vairs nav tie vīrieši. Bruninieku un trubadūru laiki, no vienas puses, paldies dievam, pagājuši. Un vai tad Erminīte ļautos nozagties? Nemūžam! Viņa ir augsti emancipēta sieviete un visu izlemj pati.

Pa to laiku Pēcis kļuva tik nekaunīgs, ka vienās mājas viesībās, kur atkal bija Ella, franču konjaks un viss pārējais, piecas reizes nobučoja Ellas brāļameitu.

Bet cerētā efekta nebija.

— Ak tu, mazais viltnieks, — Erminīte vakarā paplīkāja viņam vaigu. — Kā tu uzināji, ka viņa strādā noliktavā?

Pēcis izmisis nopūtās. Uz krēsla atzveltnes, noslēpumaini vizulodams, karājās viņa samta prakītis.

G. ZIKMANE

U. MEZAVILKS

G. VINDEDZIS

Kā ziņo Kinšasas (Zairā) žurnāls «Salongo», ir uzstādīts jauna vislētākā pasta sūtījuma rekords. Žurnāla redakcija beidzot saņēmusi kāda lasītāja vēstuli, kas izsūtīta 1976. gada 11. decembrī, bet nonākusi galā šā gada 19. janvārī. Starp citu, vēstule iemesta pastkastītē, kas atrodas blakus redakcijas ēkal.

Profesionālo ubagu Zatleru labi pazina daudzi Ķelnes ledzīvotāji. Viņa darbības lauks atradās uz ielas, kur bija visdzīvākā gājēju plūsma. Kad par trūkumcietēju sāka interesēties tiesu or-

gāni, izrādījās, ka Zatlers ir bagāts tirgonis, bet ubagošana ir viņa hobijs. Soda naudu — 3000 markas — Zatlers samaksāja, ne acu nepamirkšķinājis.

Ar to, ka halzīvis ūdenī uzbrūk cilvēkiem, Āfrikas piekrastē nevienam pārstiegt nevar. Bet Ķelptauņas ledzīvotājam M. Blin-

nemanim halzīvis uzbruka pilsētas centrāl

Mīnētais pilsonis bija nopircis tirgū nelielu halzīvi un, pārmetis to pār plecu, devās uz māju. Pa ceļam halzīvis atspīrga un lekoda Blinmanim kājā.

Ziemeļatlāijas pilsētā Dženovā mājaimnieki sāka dumpoties pret tā saukto lietuvu nodokli. Saskaņā ar pilsētas likumdošanu visiem namīpašniekiem jāmaksā nodoklis par jumtu notekcaurulēm, kuras savienotas ar pilsētas kanalizāciju. Mājīpašnieku galvenais arguments ir tas, ka nav iespējams precīzi noteikt uz jumta uzlijušo ūdens daudzumu.

ASV policija Denvilā (Virdžīnijas štātā) apcietināja kādu sievieti, kas uzdevās par Dianu Helēnu Reju Mīčelu Bārberu Kinkeidu Čepmenu Breju. Policijas iecirknī viņa paskaldroja, ka vienmēr, šķiroties no kārtējā vīra, pafurot tā uzvārdu.

A. BUHVALDS
(«International Herald Tribune»,
Parīze)

KĀ SARKANRĪKLĪTES IETEKME BENZĪNA CENAS

Daudziem amerikāņiem sāk rasties aizdomas, ka benzīna un citu naftas produktu cenas Savienotajās Valstīs nekādā veidā nav saistītas ar to, kas notiek naftas eksportētāju valstu organizācijā. Taču šādiem uzskatiem nav ne mazākā pamata. Amerikāņu naftas korporācijām ir stingras zinātniskas metodes cenu noteikšanai un tās rūpīgi pamato katru paaugstinājumu.

Lūk, kā tas notiek kādā naftas korporācijā, un, es domāju, tieši tāpat rīkojas arī citas šādas firmas.

Katru dienu pulksten deviņos no rīta cenu uzskrūvēšanas izpildkomitejas locekļi satiekas, lai nepiespiestā noskaņojumā ieturētu lietīšķas brokastis. Parasti sēdes notiek tā.

Istabā jau ir sapulcējušies divpadsmit vīri, kas sarunājas un joko. Ienāk Halberstems. Midkofs saka:

— Bet jūs šodien esat mazliet novēlojies!

— Lūdzu mani atvainot, — Halberstems saka, — bet man šodien piedzima mazdēls.

— O, apsveicam, apsveicam! Kā būtu, džentlmeņi, ja mēs par godu Halberstema mazdēlam paaugstinātu cenu parastajam benzīnam par vienu procentu?

— Tā kā runa ir par pirmo mazdēlu, ierosinu paaugstināt cenu par diviem procentiem!

— Brīnišķīga doma! Ierosinājums pieņemts.

— Tas ir ellīgi jauki no jūsu puses! — Halberstems priecīgi iesaucas. — Man tas pēc iespējas ātrāk jāpaziņo sievai, viņa būs sajūsmināta. Bet kur tad ir Vokers?

— Viņu aizveda uz slimnīcu ar nierakmeni. Mēs lūdzam dievu, lai viņam viss beigtos labi.

— Varbūt aizsūtīsim viņam uz slimnīcu ziedus?

— Es domāju, vajadzētu paaugstināt cenu apkures naftai par trim procentiem. Viņa noskaņojumu tas ietekmēs daudz labāk nekā ziedi.

— Lieliska doma! Starp citu, kur ir Bernsajds?

— Viņš aizbrauca uz Ņujorku saņemt prēmiju par labākajām reklāmas filmiņām, kurās tiek pierādīts, ka naftas korporācija «Windfall oil» gūst mazāku peļņu nekā komercietīvisijas tiklis, kas rāda mācību filmas.

— Zināt ko, paaugstināsim cenas dizeldegvielai. Varat iedomāties, cik ļoti pārsteigts būs Bernsajds, kad pārbrauks no Ņujorkas!

— Pieņemts.

— Man ir anekdote. Ja tā jūs sasmidzinās, apsoliet, ka palielināsit benzīna cenu par pieciem procentiem.

— Labi, Kellij. Bet ja anekdote būs veca, jūs saņemsiet paaugstinājumu tikai divu procentu apmērā.

— Norunāts. Tātad, kāds cilvēks aiziet pie ārsta. Ārsts viņu apskata un saka: «Jūs esat ļoti slims. Jums nepieciešama operācija.» Pacients atbild: «Es šai sakarā vēlētos dzirdēt citu viedokli.» Tad ārsts viņam saka: «Jūs turklāt vēl esat ķems.»

Visi skaļi smejas. Kellijs saņem cenas paaugstinājumu piecu procentu apmērā.

— Es domāju, mums ir iemesls vēl vairāk paaugstināt cenu degvielai, ko pārdod benzīna uzpildes vietās. Neaizmirstiet, pirmdien ir svētā Patrika diena un mēs līdz nākamajai otrdienai vairs nesatiksīsimies.

— Paskatieties ārā pa logu! Tā taču ir sarkanrīklīte! Šogad es redzu šo putnu pirmoreiz!

— Nu tad paaugstināsim cenu augstākās markas neetilētajam benzīnam sakarā ar to, ka Džeremijš pirmoreiz šogad ieraudzīja sarkanrīklīti!

— Kas ir par? Pret? Pieņemts vienbalsīgi. Šķiet, šorīt mēs esam krietni pastrādājuši.

— Paklausieties, bet mēs taču aizmīrsām gāzes cenas!

— Vai tad mēs tās nepaaugstinājam par pieciem procentiem pagājušajā piektdienā?

— Jā, bet to mēs izdarījām tāpēc, ka priekšā bija divas svētku dienas.

AMERIKĀŅU SPECIĀLISTA DIENESTA KOFERIS PAKISTĀNĀ.

V. ANDREEVS,
(«Stāršel», Sofija)

Šis un tas par šo un to

— Vai talsnība, ka tavš vīrs sarunājas pats ar sevi!

— Nezinu. Vēl nekad neesmu bijusi ar viņu, kad viņš ir viens pats.

— Esmu ļoti vientuļš, man nav nevienas tuvas būtnes, izņemot manu suni, — vecpulis bārā sūrojas meitenei.

— Kas jums dzied, — meitene viņam saka, — nopirkt vēl divus vai trīs sunītus!

— Pirms nolasu nelaika testamentu, — notārs saka sērojošajiem pakalpniecījiem, — es gribētu jautāt nelaika atrašīnei: vai jūs, cienītā, negribētu kļūt mana sleva!

Notiesāto vidū:

— Cik tev piesprieda!

— Piecus gadus.

— Nebaldies, ka sleva pa šo laiku var kļūt tev neuzticīga!

— Nē. Viņa nav tāds cilvēks. Turklāt viņai ledeva vienu gadu vairāk nekā man.

ĀRZEMJU HUMORS

«Eulenspiegel», Berlīne

— Jā, režisora kungs, jūs esat tieši tas vīriņa tips, par ko vienmēr esmu sapņojusi...
«Ici Paris», Parīze

— Šis naudas sods ir par mašīnas novietošanu aizliegtā vietā, nākamais būs par parādīšanos sabiedrībā nepieklājīgā izskatā!

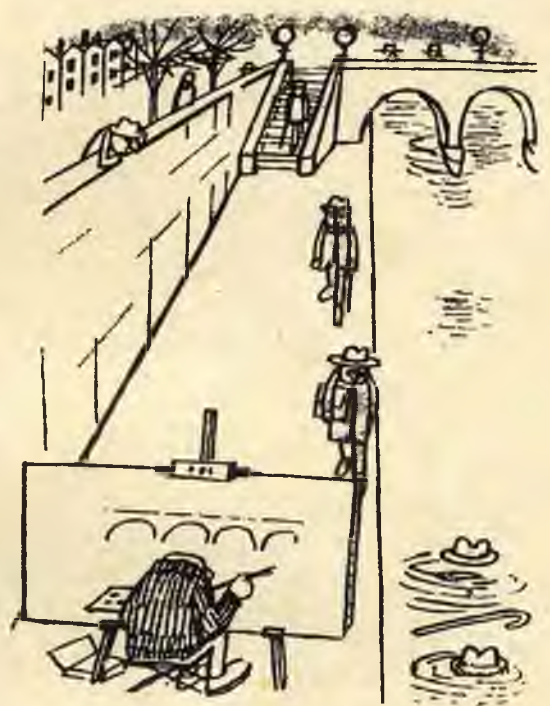
«Punch», Londona

«Punch», Londona

«Urzica», Bukareste

«Pourquoi pas?», Brisele

— Es jau to bijušo medību pili pirkto, bet tikai ne bijušajā mežā!

«Dikobraz», Prāga

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Ēteris, Zanis Grīva, M. Līmane (atb. sekretāre), V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors). Tehniskā redaktore M. Kairiša. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 463872, atbildīgajam sekretāram — 460331, vēstņu daļai — 469568. Nodots salikšanai 16.04.80. Parakstīts iespiešanai 05.05.80. JT 00035. Formāts 70×100/8. Ofseta tehnika. 2,58 uzsk. iespiedi., 3,68 izd. l. Metiens 106 000 eks. Pasūt. Nr. 500. Iespiests Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

Журнал сатиры и юмора «Дадзис» («Чертополох»). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии, 226081, Рига, ул. Баласта дамбис, 3. Адрес редакции: 226081, Рига 81, аб. я. 19. Дом печати, Баласта дамбис, 3. 2,58 усл. печ. л., 3,68 изд. л. Тираж 106 000 экз. Цена 20 коп. Отпечатано в типографии Издательства ЦК КП Латвии, 226081, г. Рига, ул. Баласта дамбис, 3.

Tēvoča Sema olimpiskās rūpes.